

באהבה ובאמונה

50 שנה של יהדות באהבה
מכון מאיר
בהוצאת מכון מאיר
ע"ש אליעזר מאיר ליפשיץ הי"ד

ב"ט"ד • ט"ז חשוון ה'תשפ"ו וירא • גיליון 1531 • נא לשמור על קדושת הגליון

כניסת השבת: ירושלים 16:09 ת"א 16:27 חיפה 16:17 ב"ש 16:25
צאת השבת: ירושלים 17:21 ת"א 17:23 חיפה 17:20 ב"ש 17:22

העלון מופץ ב-50,000 עותקים
לפרסומים והקדשות בעלון ובאתר: 026461302
headoffice@ameir.org.il
התכנסות קודש למכון מאיר
תוכן המודעות באחריות המפרסם בלבד

נכון לעכשיו

הרב דב ביגון ראש מכון מאיר

מביא גואל למען שמו באהבה

"ואתה ישראל עבדי יעקב אשר בחרתיך זרע אברהם אוהבי" (ישעיה מא ח). זכה אברהם להיקרא אוהבי בגלל אהבתו הגדולה לד' יתברך, אהבה שנבחנה בעשרה נסיונות כדברי חז"ל: "עשרה נסיונות התנסה אברהם אבינו ע"ה ועמד בכולם להודיע כמה חיבתו של אברהם אבינו ע"ה" (אבות ה ד). שיאם של הנסיונות - היא פרשת העקדה שבה הקב"ה אומר לו: "קח נא את בנך את יחידך אשר אהבת את יצחק ולך לך אל ארץ המוריה והעלהו שם לעולה על אחד ההרים אשר אומר לך" (כב ב). השיא של הנסיונות הוא גם שיא גילוי אהבתם ומסירות נפשם של אברהם אבינו ויצחק אבינו. אהבה אמתית שאינה תלויה בדבר מתגלה כאשר האוהבים עושים את רצון הנאהב, למרות כל הקשיים והמכשולים, אדרבה כגודל הקשיים כך גודל האהבה היוצאת מן הכוח אל הפועל.

נכון לעכשיו, אהבה ומסירות נפש אינם הולכים לאיבוד. גם ביחסי אנוש - ההורים המעניקים את אהבתם לילדיהם כאשר הם עדיין תינוקות יגלו את אהבת ילדיהם כאשר יזקינו. על אחת כמה וכמה וקל וחומר בן בנו של קל וחומר - אהבתם ומסירות נפשם של האבות אברהם ויצחק לד' יתברך עומדת לעם ישראל לדורותיו - גילוי האהבה הגדולה של ה' וגילוי האהבה של ישראל לה' היא שיא חייו כפי שאנו מתפללים יום יום "ומביא גואל לבני בניהם למען שמו באהבה" וכדברי הרב קוק זצ"ל "האמונה והאהבה הן עצם החיים בעולם הזה ובעולם הבא".

אשרינו מה טוב חלקנו שהבוחר בעמו ישראל באהבה הטביע את האהבה הגדולה שהופיעה אצל אברהם אבינו בעקדה בנשמתנו, כפי שאנו אומרים יום יום בקריאת שמע "ואהבת את ד' אלקיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל מאודך" - לא רק כמצוה אלא גם כהבטחה. בציפיה לניצחון ולישועה השלמה.

דב ביגון ב"ט

ים המלח,
ימה של סדום
הרב אורן טרבלסי 2

המתכון לבשורות טובות
הרב אמיר דומן 2

אוהב את הבריות
הרב יורם אליהו 3

אין תפילה שאובדת ריקם
הרב אברהם אנגל 3

אחרי!!!
הרב יואב מלכא סיפור 4

סוגרים חשבון
הרב ליאור לביא 5

מלאכי עליין
הרב חגי לונדין 8

דחיית נישואים
הרב שלמה אבינר 8

"לך לך" - להנאתך ולטובתך בנישואין
אסתר אברהמי זוגיות

מחשבות על חינוך לאחריות חברתית
אורית דהן חינוך

ערוץ מאיר לילדים בעמוד 7

לתרומות למכון מאיר
בטלפון 02-6461328
באתר meirtv.com
או סרקו את הברקוד

- אלפי שיעורים
- קירוב רחוקים
- מאות תלמידים
- ערוץ ילדים
- אולפן גיור

היו שותפים
בהוספת יהדות באהבה!

המתכון לבשורות טובות

התורה מספרת לנו בפרשתנו את "המתכון הסודי" של אברהם ושרה לקבלת בשורה טובה: "וימרה אברהם האהלה אל שרה ויאמר: מהרי, שלש סאים קמח לוישי ועשי עגות. ואל הַבָּקָר רץ אברהם ויקח בן בקר נה טוב ויתן אל הנער וימרה לעשות אתו. ויקח חמאה וקלב וכן הבקר אשר עשה ויתן לפניהם, והוא עמד עליהם פחת העץ ויאכלו... ויאמר: שוב אשוב אליך כעת חיה והנה בן לשרה אשתך."

נוכל להקשות ולומר שאברהם ושרה כבר עשו רבות בשנים מכבדים אורחים ומאכילים רעבים, ומכולם רק המלאכים מבשרים להם על הולדת יצחק, אז מניין הרעיון שהסעודה והתפריט יביאו ברכות ובשורות טובות?

ובכן, מתברר שהרעיון הזה הוא סדרתי בתנ"ך בכלל, ובספר בראשית בפרט. הנה לט ניצל מתוך ההפיכה בזכות "ויעש להם משתה ומצות אפה ויאכלו". בהמשך, יצחק אבינו עצמו "משתמש" לכתחילה במודל הזה של "סעודה טובה = ברכה טובה", כבואו לברך את בניו: "עשה לי מטעמים כאשר אהבתי, והביאה לי ואכלה, בעבור תברכה נפשי". גם רבקה אמונו מבינה את העוצמה שבברכה הבאה מתוך הסעודה, וממהרת לפתוח "מסלול עוקף", לא פחות איכותי: "ךָ נָא אֶל הַצֶּאֱן וְקַח לִי מִשֵּׁם שְׁנֵי גְדֵי עִזִּים טוֹבִים, וְאָעִשָׂה אֹתָם מִטְעָמִים לְאָבִיב כְּאֲשֶׁר אָהֵב. וְהִבֵּאתְ לְאָבִיב וְאָכַל, וְעָבַר

אשר יברכה."

ויעקב אבינו, שהפנים את המסר של אבותיו, גם הוא נוקט באותו אופן כאשר עולה הצורך "לרכך" את "האיש אדוני מצרים" הקשות, ולדבר על ליבו: "ויאמר אליהם ישאל אביהם: אם פן אפוא זאת עשו, קחו מזמרת הארץ בכליכם והורידו לאיש מנחה, מעט צרי ומעט דבש נכאת ולט בטינים ושקדים... ומתוך כך זכה לבשורת ההתגלות: "עוד יוסף חי!".

נוכל להוסיף דוגמאות רבות, כגון **משיחת דוד למלך** מתוך זבח שמואל בבית לחם, **בניין בית המקדש בימי שלמה המלך** שמגיעה מתוך ש"הינדו וישאל רבים פחול אשר על היס לרב, אכלים ושתים ושמים", וכמוכן, ה"שפיץ" של כל הרעיון הזה, שישועה באה מתוך משתה ושמחה - **מגילת אסתר** כולה.

אמנם ניתן להסתייג לכאורה, ולומר שבני אדם ממילא אוכלים וסועדים כל ימיהם, ולאורך כל ההיסטוריה האנושית, ובכל זאת "לאו כל יומא מתרחיש ניסא", ולא כל ארוחה טובה מביאה גאולה לעולם... ובכל זאת, להפתעתנו מצאנו שחז"ל כן ביקשו להדגיש את ערך הסעודה והשפעתה הפנימית על המציאות וגלגוליה: "אמר רבי יוחנן משום רבי יוסי בן קסמיא: גדולה לגימיה (=סעודה), שהחריקה שתי משפחות (=עמון ומואב) מישראל, שצאמר: "על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים". ורבי יוחנן

לחיות אמונה

הרב אמיר דומן עורך "ערוץ מאיר"

דיינה אמר: מרַחֵקת את הקרובים, ומקַרֵב את הרחוקים, ומעַלְמַת עינים מן הרשעים, ומשַׁרְה שְׂכִינָה על גְבֵיאי הַבַּעַל, וְשִׁגְגָתָה עוֹלָה זָדוֹן."

הוא אומר, יש כוח פנימי ב"אירוע הקולינרי והחברתי" הזה, שכשהוא קיים הוא מקדם ומביא ברכה וחיבור, וכשהוא נעדר, מתרבה הפירוד והקלקול, חלילה. כיצד ניתן להבין זאת? **אולי נעוץ הדבר בפלא היסודי של "מפליא לעשות - שקושך דבר רוחני בדבר גשמי" (רמ"א סימן ה')**. האכילה המתוקנת בונה את הקשר **המופלא של הרוח והנשמה עם הגוף והנפש**, ובכך מתגלה מלכות ה' שמאחדת כל העולמות, עליונים ותחתונים "ביחודה שלים".

כשהתורה מספרת פעם אחר פעם שנקודות ציון חשובות במהלך דרכו של עם ישראל היו מלוות בסעודות ואף טורחת לציין "תפריט" מדי פעם, עלינו להתייחס לכך כזקוק רב עוצמה שממקד אותנו להתבונן - כאן מתרחש אירוע שמחבר עולמות, זוהי נקודת מפנה וחיידוש במציאות.

אך גם במישור האישי השגרתי שלנו, האכילה היא מבחן: האם רק נצא בה ידי חובת קיום הגוף, כבעלי החיים, או שנחווה אותה כפלא ומתנה אלוקית, ונשתמש בה להתחבר ל"עצמנו" העמוק, לה' יתברך, למשפחתנו ולזולת, למעגל השנה (שבתות וימים טובים), ולמשק כנפי ההיסטוריה בכלל?

ים המלח, ימה של סדום

עומק הפרשה

הרב אורן טרבלסי ר"מ במכון מאיר

המקום. הם לא רצו לחלוק את השפע והברכה שלהם עם אחרים, אלא לשמור אותו לעצמם. האנוכיות והעין הרעה הובילה אותם לשקוע גם בשאר התאוות. וכך הפכה סדום למקום מושחת כפי שבא לידי ביטוי בספור המלאכים ולוט. **ההשגחה האלוקית מלמדת שעין רעה וחוסר חסד מונעים את החיים מלהתפתח. אי אפשר להצמיח חיים במקום כה חסר חסד ולא מוסרי.** ואת זה מסמל המלח שנשאר ממהפכת סדום שמונע קיום של חיים.

הנה בדורנו מתרחש התיקון. הגאולה של עמ"י מביאה ברכה לעולם. המציאות הולכת ונהיית טובה יותר הן בצד המוסרי רוחני, והן בצד הגשמי והחומרי. **ככל שהגאולה של ישראל מתקדמת כך העולם הולך ונתקן. ולכן בים המלח מתרחש תהליך מופלא.** בשנים הראשונות של קום המדינה הקימו את מפעלי ים המלח שמייצרים מהמלח דשן מיוחד שתפקידו להצמיח את האדמה. **המלח כאמור מונע צמיחה ופריחה של האדמה. אך בגאולת ישראל דווקא ים המלח הופך למקום שמפתח חומרי דישון להצמחת האדמה.**

המשך המאמר בעמוד 4

הפרשה מספרת על חורבן סדום והערים שלידה בעקבות חטאיהם. ה' החריב את הערים על ידי המטרת גפרית ואש מהשמים והפיכת הארץ. מדברי חז"ל והמפרשים עולה שהאזור של סדום השתנה לבלי הכר לאחר הפיכת הערים, המקום שהיה הפורה והעשיר

ביותר בא"י נחרב והפך לים המלח. הרמב"ן¹ מסביר שה' רצה להשאיר בארץ ישראל זכר לחורבן סדום. הפיכת סדום הייתה בגלל מעלת ארץ ישראל שאינה כשאר ארצות, אלא היא היכל המלך ואינה סובלת

אנשי תועבות שמעשיהם כאנשי סדום. לכן ה' החריב אותה והשאיר בארץ זיכרון נצחי לכן. **ים המלח הוא צריבה שצרב ה' בא"י כדי שיהיה זיכרון תמידי מה קורה למקום שמגיע לשחיתות ולשפלות מוסרית נוראה כל כך כסדום.** "ראה הקב"ה שיהיה לאות לבני מרי לישראל העתידים לירשה כאשר התרה בהן גפרית ומלח שרפה כל ארצה כמהפכת סדום ועמורה". חז"ל אומרים את אותו עיקרון במליצה מיוחדת "מעולם לא טבע אדם בימא דסדום"². אכן לא ניתן לטבוע

התורה הגואלת

משיחות

הרב צבי יהודה לפרשה

אוהב את הבריות

רבינו הרצ"ה היה מזכיר פעמים רבות את היסוד הגדול של אהבת הבריות שנמשכת מאהבת ה', וכך כתב, צריך לזכור שאברהם אבינו היה ענק, "האדם הגדול בענקים", כדברי הרמב"ם, ומתוך שהכיר את בוראו בענקיות של אמונה והכרה, נמשכה הענקיות של מידות (ולא רק שהוא סתם אדם טוב). ענקיות מידותיו של אברהם היא תוצאה עקבית ומדעית - אנשים מסוימים תפיסה של 'ברוג' עם ריבונות של עולם, ומתוך כך הם ברוגז עם הבריות, הם חושבים שזו גבורה, ואין זה אלא ריקנות מדבקות אלוהית; **לאהוב צדיקים אין זו ענקיות, הגדלות היא לאהוב רשעים**. אברהם אבינו מתוך שאהב את המקום אהב את הבריות, כל הבריות של הבורא. וכך כתב הרב בספרו אור לנתיבותי (פרק קלב עמ' ריא), "בריות - של הבורא, אלוקים חיים ומלך עולם, כולם כלולים בערך הבריאה המיוחד בצלם אלוקים...", והוסיף, שמממעות העיסוק בתורה לשמה ומדרכי קנינה של תורה, התנאי לכך הוא 'אוהב את המקום - אוהב את הבריות, (כמוזכר בפרק קנין תורה אבות פרק ו', וראה דברי רבנו שם), אהבת המקום, מקומו של עולם ובוראו, ונותן התורה, היא מגלה ומחייבת את אהבת הבריות, האהבה של המקום ושל בריותיו כרוכה היא יחד.

יסוד זה לומד הרצ"ה מפרשתנו. אצל אברהם אבינו,

לע"נ בני ידידיה אליהו הי"ד

הרב יורם אליהו
ר"מ במכון מאיר

שיצא מיצחק. כל העניין שהוכן לשכלול האנושיות בדורות הבאים נעקף, בטל ומבוטל, ואצל אברהם אבינו שהוא אוהב את המקום - אוהב את הבריות, כמסירות נפשו משום אהבת הבריות, כך מסירות נפשו בקבלת הפקודה וקבלת משמעת מריבונות של עולם. כאן היא מסירות הנפש של ביטול כל האידיאל, כאן ההכנה ל"עם אלוקי אברהם", ומזה יש לנו לימוד, איך לקבל עול מלכות שמים מתוך התענגות של דבקות אלוהית ומשמעת, כאן ההכנה למסירות נפש של כלל ישראל, בעולם-הזה ובעולם-הבא, בגשמיות וברוחניות. וכך לימד מרן הרב קוק זצ"ל, "כח הקדושה של המחשבה הקדושה של אברהם אבינו (בעקידה), ביססה את יסוד כח מסירות הנפש הישראלית..." (עולת ראייה א' עמ' צז).

מכוח זה יצאו חיילי צבא ההגנה לישראל למלחמה, לנקום דם עבדיך השפוף ולהשיב את כבוד ישראל שהושפל וחולל בשמחת תורה, ובהם בני ידידיה הי"ה, שהתעקש להיכנס ולקחת חלק פעיל בלחימה ובנקמה ולהשיב את כבוד ה' ישראל. מידות אלו של אברהם אבינו היו טבעיות בו באופן מיוחד, אהב את הכל, ידע להרגיש כאב ומצוקה של חבר, ולקום ולעזור לו ברגישות מיוחדת, היו לו חברים ממעגלים שונים עם קשרים מגוונים, וכל אחד הרגיש שהוא החבר הכי טוב שלו, גם במידת הכנסת האורחים של אברהם אבינו דבק ואהב לארח בחום וברחבות, ידידיה נהרג ביום שישי י"ט בחשוון, ערב פרשת וירא, פרשה שיש בה הרבה ממידותיו של אברהם אבינו, שכאמור ידידיה דבק בהם בכל מאודו, ויש בה את כוח מסירות הנפש הישראלית, שנובעת מעקידת יצחק, ומכוחה מסר ידידיה נפשו לתקומת ישראל.

אהבת הבריות לא מופיעה בקטנות אלא בענקיות, וזה מגיע עד כדי הקרבה ומסירות נפש. יש מצבים שאדם מקיים ייהרג ואל יעבור וזה נקרא מסירות נפש, אבל יש לקרוא לזה מסירות גוף, כי הנפש קיימת, אבל יש מצבים שבהם גדולי עולם מוכנים להקריב לא רק את הגוף, אלא גם את הנפש. תחילה ראינו זאת בפרשת לך-לך, כשאברהם הולך ונלחם נגד ארבעה מלכים חזקים, כדי להציל את לוט למרות שהסיע עצמו מקדמונו של עולם, ונפרד מאברהם. כשנודע לו שהוא נשבה, הוא מגייס את חניכיו, תלמידי הישיבה, להציל את הקרוב האפיקורוס הזה, וכל זה מתוך אהבתו לנבראים, אהבה בלתי מוגבלת.

כאשר מגיעים הדברים לפסק דין על סדום, ה' אומר, "המכסה אני מאברהם אשר אני עושה", הרי הוא קרוב למלכות ביותר, הוא מחותן של ריבונות של עולם, הוא שייך לסידורי ההנהגה האלוהית בהיסטוריה, אז מופיע אברהם אבינו במסירות נפש עילאית. כשעומדת על הפרק גזרת כליה והשמדה של מחוז שלם, אומר אברהם: "חלילה לך - השופט כל הארץ לא יעשה משפט?!". בסגנון כזה הוא מעז לדבר ולטעון טענות כנגד שופט כל הארץ, שהוא כל-כך מכיר אותו וכל-כך דבק בו, זה מעשה של הסתכנות ומסירות נפש, הפקרת עצמו מתוך התאהבות בבריות, זהו הביטוי החריף ביותר של מסירות נפש: מסירות הנפשיות, מסירות הרוחניות, מפני אהבת הבריות.

מכאן אנו מגיעים לעקדת יצחק. אברהם מקבל פקודה אלוהית לבטל את האידיאל הגדול, את השאיפה לגוי גדול, ולקידוש שם ה' בעולם דרך העם

פותחים סידור

חיבור מחדש לעבודת התפילה

הרב אברהם אנגל*

מאות בשנים. הקב"ה ידע שאברהם אינו עתיד להצליח במאמציו, אך בכל זאת "גרר" אותו לתוך משא-זמתו ממושך, אירוע מתגלגל של תפילה והשתדלות, כדי שמתוך כך ייזרע הזרע להופעתו העתידית של דוד המלך ע"ה.

אם כן, גם תפילת שחרית, תפילת החובה הראשונה שבסידור, וגם אישיותו המופלאה של דוד המלך, מי שהתפילה הייתה ספוגה בכל נימי נפשו עד שאמר על עצמו: "ואני תפילה", נזקפות לזכות תעצומות הנפש שגילה אברהם בתפילתו, תפילה שלכאורה "לא נענתה".

לאור הבנה זו, שפעולת התפילה וערכה אינם נמדדים בטווח הקצר, בהשגת המבוקש המידי, אנו לומדים שאין טעם לראות בתפילה כלי להשגת תוצאה, התפילה היא לא "כספומט", אלא יש לראות במעשה התפילה עצמו מטרה. תפילה, בשורשה, איננה קשורה לתוצאה.

תפילה היא עניין אחר לגמרי. תפילה היא התקשרות עם הקב"ה שזוהי מטרה נעלה וחשובה מאין כמוה. הבקשות לפעמים נענות מיה, לפעמים עוברות מאות בשנים עד שהן נענות, אבל אין תפילה ששבה ריקם. והיא בעצם ההתחברות עם אבינו שבשמים.

אין תפילה שאובדת ריקם

בפרשתנו (וירא) מצאנו תפילה ראשונה שהתפלל אברהם אבינו. תפילה שממנה למדים אנו שני דברים: ראשית כל, שתפילה יכולה לשנות גזרה, מה שלא חשב או לפחות לא עשה נח, שלא התפלל על בני דורו ושנית, למדנו מכך שאברהם תיקן תפילת שחרית. כפי שמלמדת אותנו הגמרא: **איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר: תפילות אבות תיקנום... אברהם תיקן תפילת שחרית, שנאמר: 'וישכם אברהם בבקר אל המקום אשר עמד שם את פני ה'', ואין עמידה אלא תפילה, שנאמר: 'ויעמד פינחס ויפיל' (ברכות כו).**

כפי שמבאר זאת בדבריו רבי צדוק הכהן מלובלין בספרו פרי צדיק בפרשת וירא, שהתפלל אברהם אבינו ע"ה על סדום. שדורות הראשונים לא ידעו כלל עניין תפילה שיתפלל אדם לשנות הגזרה, ונח ששמע שעתידי הקב"ה להביא מבול לעולם, לא עלה על דעתו להתפלל לבטל הגזרה.

ואברהם אבינו ע"ה, כיוון שגילה לו ה' יתברך עונש סדום, התפלל עליהם. כפי שאנו קוראים בפרשת וירא, הקב"ה מאס ברשתם של אנשי סדום וגזר עליהם כיליון. אברהם עמד לפניו בתפילה, וטען: "האף תספה צדיק עם רשע?"

גבר ערבי דרכו, ורודה בה להנאתו ולתשמישו והוא משיב: הכל שקרים! ניסיתי להשכין שלום ביניהם וננפתי קשות על ידי שניים מאחיה: "איך העזת להכיר לה גבר שתלטן כזה, אל תתערב ואל תנסה לעשות שלום בית. איננו חפצים לא מעוקצך ולא מדובשך". לא יצאה שנה ויבואו אחיה "ויקחו את אחותם מבית האיש וילכו". נתפרקה החבילה. הוא שב אלי ממרר בכבי ולא הבין על מה ולמה. הרי היה כה רגיש איכפתי מכבד ומגן! הרי שמר עליה כיהלום באוצר מלכים! הרי דרש בשלומה אלף פעמים ביום! הרי חילץ אותה מספקותיה לא פעם! הרי הזיל מכספו עליה וחלק לה מתנות ביד רחבה!... ואפילו סטר על לחייו של גבר שתקע בה מבטו... אז למה!?

איך ישא אישה והרי דרכן של נשים ל"הדר" לא פעם בספקות ותהיות? ואיך לא יקוץ בה? איך יהיה חבר ובן ברית מבלי לפקוד עליה ולחסום אותה בדייש ספקותיה? ובכל זאת "המוחש לא יוכחש" הרי מעלות רבות לו ויהי רצון שיבואו אלה ויכפרו על אלה ויעלה זיווגו יפה. מצאתיה במדרשת הבנות. אסופה בחיצוניותה ופנימיותה, חן מלכותי על פניה, פיקחית ונבונה, מיושבת וזריזה במעשיה, מכובדת בעיני עצמה וסביבתה, מגלה טפח ומכסה שניים ומעין חוט אש לבנה שחורה ניצת בעיניה ומציב גבול ברור בינה לבין סביבתה. הו!... זו תתאים לו כאבישג לדוד! זו תעדן את רתיחת דמיו בלא ספק, זו תמנענו מבוא בדמים! כבר למחרת נפגשו ונימו ליבו ככינורו של דוד ומי שלא ראהו באותם ימים לא יבין לאמיתתה את נבואת העתיד: "וגר זאב עם כבש". חששתי כבר שנעשה כחומר ביד היוצר ודלילה זו תיישנהו על ברכיה ותגוזו מחלפות ראשו והיה כאחד האדם. וזכר את בוקר המחרת איך הזדרז להתראות עמי וחיכו הנפרז מעיד שאינו מוצא מילים להודות לי על שהפגשתי. גמר עליה הלל שלם בברכה והחמתי לי בהפרזה שאם לא נביא אני, ודאי לכל הפחות בן נביא. בנוכחותי התקשר אליה שאל לשלומה וביקש להיפגש בשנית. היא הסכימה. פניו זרחו באור שגנזו הקדוש ברוך הוא לצדיקים. ופניה? ימים גידו! מאותו יום ניהל את סדר יומו בבחינת "ביטולה הוא קיומה" ושש לקראתה בסדרי בוקר צהרים וערב. בוקר אחד ישב לצדי מתאמץ לכבוש דמעתו ואמר: אנחנו מתחננים! וחיבק אותי בחום. גיל ורעדה אחזו בי כאחת. גיל ההסכמה ורעדת ההסלמה. התפללתי תפילה זכה מעומק הלב לשלום הקשר שיהא של קיימא. ליבי ניבא ולא ידע מה ניבא. רק נישאו והחלה מתלוננת על עסקי " שאר כסות ועונה". והוא מצידו מתאונן שאין היא אותה האחת שהכיר ו"תחת ההדס עלה סרפד". והיא טוענת כנגדו שדרך

תיכף שפגשתי לראשונה בבית המדרש היה ניכר שאישיותו יצוקת פלדה. צל של ספק לא קינן בו, וגם אם הרשה לעצמו לעיתים להסתפק בדבר מה, לא שהה בו יותר מח"י מינוטין פן יחמיץ ליבו. חותר תמיד למיצוי קצר של בירוריו ו"בית הספק" זר לו. ותיכף כשבא לכלל החלטה היה לובש תכונה יוקדת של "קום עשה". גם בין חבריו התבלט כמנהיג טבעי ובעוד הם מדשדשים בספקותיהם הוא כבר הכריעם וקראם אחרי. אחרי! זהו אומר חייו. אודה ולא אבוש שמהירות הבזק הזו מתחה את עצבי לא פעם ועוררה בי ביקורת ותמיהה מניין לו לבעל תשובה טרי זה ודאות שכזו. איך יתכן שספקות לא מענים את נפשו. האם לא אכל מעץ הדעת וקריאת "איפה?" המנסרת בחללו של עולם ופולחת את הלכבות פסחה עליו? ניסיתי לפרקים להטיל ספק בהכרעותי אבל הוא השיב לי בעזות דקדושה שעדיפה בעיניו אש גיהנום של הוראת טעות, מגיהנום כף הקלע של הספק. תמיד התבלט בהובלת משימות וכשחיפשו מי יעמוד בראש ידעו לפנות אליו. בצבא, היה מפקד קשוח פסקני ומחמיר, כך סיפר לי אחד מחייליו שלמד אותה העת בשיבה ושמת לי שילבו עדיין רוטט ומתיירא מפניו, ואף שמזמן פשטו שניהם את מדי הזית לא פג מוראו כמלוא נימה. תלמיד זה סיפר לי עוד מעלילות מפקדו והעולה מכולן שליבו לב אריה ולא חת מפני איש. התצלח בידו משימת "העלאתן בקודש" של תכונת אלה?... לא ארכו ימי לימודנו המשותף משום איסור "לא תחרוש שור וחמור יחדיו". קצבו הפראי נטול ההיסוסים לא עלה בקנה אחד עם טבעי המתבונן החוקר והמבקש משמעות ראשונה שניה ושלישית. הארכתני עליו את הדרך יתר על המידה והוא העדיף על פני דמויות חלוציות פורצות דרך שדיבורן מועט ועשייתן מרובה. חששתי שמקננת בו גרמא בישא מסיטרא דגבורה בחינת "אדמוני" ושופך דמים כעשיו.

הבהרה סיפורי המדור: מהם סיפורי אמת "מטושטשים" של בע"ת (ובתוכם הכותב). ורובם פרי ה"דמיון" או חלקיקי אמת ש"חוברו יחדיו". אלא אם יצוין אחרת ymalka02@gmail.com

פְּתַח הָאוּהֶל בְּחוּם

צפורה רוזנברג

עִם יָב פְּתוּחַ

וְאֶרְבַּע נִפְתּוֹת רוּחַ

פּוֹתְחִים לְרוּחָהּ

אוּהֶל וְדִיָּה צְנוּעָה

עִם מְעַט מִיָּם

וּפֶת לְחֵם

טְבוּל בְּמֶלַח

מְפִתִּים

אוּרְחִים

לְהַפְּנֵס

לְסַפֵּג אֲוִירָה

מִדּוֹת וְאֶמְנָה

דִּבְרֵי אֶרֶץ

עִם תּוֹרָה

לְחַוֵּשׁ

בְּכָל שְׁלֵב

הַיְדַמְנִית

וּשְׁלִיחוֹת

לְקַרֵּב

בְּלִגְמִיהָ

וְחֻקִּים

שְׁמַחֲפִים

עַל מִפְתָּנִים

בְּמִלְאֲכִים

נוֹשְׂאֵי בְּשׂוּרָה

שְׂצַפְיָנוּ לְבִאָה

בְּהִסָּס דַּעַת

בְּשִׁיחָה.

לתגובות ziporarov@gmail.com

וזה החידוש הגדול של המלח שבאמצעותו כל מאכל מקבל את הטעם המיוחד שלו. מלח במרק יחזק את טעם המרק, ומלח באורז ידגיש את טעם האורז. **השכינה נקראת מלח משום שכמו המלח כך הקשר עם ה' מפתח אצל כל אדם את האישיות המיוחדת שלו.** וכמו שאוכל בלי מלח הוא תפל וחסר טעם כך הריחוק מהשכינה גורם לחיים להיות תפלים בלי טעם. ים המלח מבטא את חורבן סדום, ויחד עם זאת את הנגיעה המיוחדת של ה' בנפש האדם, נגיעה שמפתחת כל אחד לפי הטעם המיוחד שלו בחיים.

1. בראשית י"ה,
2. שבת קח.
3. עין איה שבת ב ע"ג
4. חזקוני י"ט, כה, בראשית רבה נא, ד
5. ויקרא ב"ג.

"אנשים שחיים בתוך התודעה המרקיבה הזו, יצרו לעצמם צידוק אפריורי לכל נזק שהם יגרמו למדינת ישראל, כי מבחינתם המדינה בהרכבה הפוליטי הנוכחי, ראויה להיפגע". על יסוד האחוזה שחורז את ספר בראשית ועל הסיבה האמיתית לכך שכל החשבונות נסגרים עכשיו

סוגרים חשבון

◀ "עצבים של ברזל" הוא שם הקוד של העמדה הנפשית-רוחנית שעלינו לאמץ בתקופת חבלי משיח, כדברי הרב צבי יהודה קוק זצ"ל, שהיה חוזר ומדגיש לקראת סוף חייו שוב ושוב, תוך שהוא מתאר את חטא העגל כמודל למשבר: "הרי מה שקרה כאן נורא ואיום... ביום חתונתו וכיום שמחת לבו גירשו את משה רבנו ממרומים, הנה זה לא רק עגל אלא מחולות מסביב, גם גילוי עריות וגם שפיכות דמים (רש"י שם), אפשר להתפוצץ, אך משה רבנו מוסר נפשו ומפקיר את העולם הבא שלו בשביל עם ישראל. רבנו היה חוזר ומדגיש שבשביל זה צריך עצבים של ברזל. כל מוצאי שבת רבנו הרב צבי יהודה הזכיר את העצבים של ברזל של משה רבנו" (הרב שלמה אבינר על פי שיחות הרב צבי יהודה).

השבוע הזה היה מסוג השבועות שבהם הצוואה הרוחנית של הרב צבי יהודה, שבה והדהדה ברמה. טלטלות השבוע האחרון אינן פוסקות ונדמה שהקדוש ברוך הוא החליט ל"הוריד את הכפפות" ולטפל טיפול שורש בכל הקלקולים והעיוותים שהשתרשו במערכות המדינה במשך עשרות שנים.

בפוסט קצה, תמציתי וחשוב ניתח יובל בלומברג את שורש התופעה שהתבטאה בהתנהלות המחפירה של הפרקליטות הצבאית והעומדת בראשה:

"אם לתמצת את מה שידוע לנו נכון לעכשיו, הפרקליטות הצבאית הראשית, הפיקה באופן יזום, מכוון, וזדוני עלילת דם כנגד חיילי צה"ל, אותם למרבה האירוניה היא אמורה לשרת".

לאחר שהוא מונה עלילות דם בהיסטוריית העם היהודי, הוא מעלה את השאלה שרבים שאלו השבוע:

"מה הגורם לעלילת שדה תימן? מה הניע את הנפשות הפועלות, לביים ככוונה תחילה סרט שכולו שקר מתחילתו ועד סופו, ולרקוח בו האשמה מזעזעת כנגד חיילי צה"ל ואז לזרוק את חומר התבערה הזה לתוך הזירה הציבורית? מה סיבת העומק שיכולה להניע יהודים שמשרתים בצה"ל בזמן מלחמת קיום, לייצר פגיעו תודעתית מגה-אסטרטגי כנגד מדינת ישראל?"

מחנה המרד

ההסבר לאירוע המזעזע הזה טמון לדבריו בתפיסת העולם של רוב מניין ובניין של העומדים בראשן של מערכות רבות בישראל:

"ההסבר טמון לדעתי בהשתייכות הפוליטית של יוזמי העלילה והתודעה המשותפת לקבוצה הזו. זו אותה קבוצה פוליטית שחתרה לפגיעה משמעותית בכלכלת ישראל, שהסיתה את הממשל האמריקני לפעול נגד מדינת ישראל ואזרחים בתוכה, שפירקה את הצבא לפני השבעה באוקטובר, שהקימה את מערך ההלשנות להאג, שזרעה כאוס ואלומות ברחובות וחותרת כבר שנים למרי אזרחי. זו קבוצה שרואה בחלק גדול מאוד בציבור היהודי במדינת ישראל אויב אמיתי שצריך להיות מוכרע עוד לפני חמאס וחיזבאללה. אנשים שחיים בתוך התודעה המרקיבה הזו, יצרו לעצמם צידוק אפריורי לכל נזק שהם יגרמו למדינת ישראל, כי מבחינתם המדינה בהרכבה הפוליטי הנוכחי, ראויה להיפגע. אין לה זכות קיום כאשר הם לא שולטים ולכן כל נזק שהם יכולים לגרום לה: כלכלי, צבאי, מדיני, הוא מעשה טוב בעיניהם. עלילת שדה תימן היא עוד פרי באושים שגדל במחנה המרד..."

אדייק מעט את דבריו של בלומברג; התודעה שהובילה לעלילת שדה תימן רואה במדינת ישראל ובצבא ההגנה לישראל וחייליו גורם מדכא, אכזר ומושחת. ועל כן, תפקידם של "אבירי הצדק" בפרקליטות הוא לנקות את מערכות המדינה מכל הלאומיות-ימניות-משיחיות שפשטה בחברה הישראלית. ובקיצור: ורטיגו ערכי ומוסרי טוטאלי.

זה הדנ"א של ראשי המערכות האלה ומכאן נגזרת נקודת המבט שלהם, המצדיקה בדיעבד ולכתחילה כל מעשה, מושחת ומעוות ככל שיהיה, שמשרת את המטרה שלהם. ומה שראינו השבוע לא היה אלא רגע של צדק פואטי ברמה הספרותית הגבוהה ביותר.

חוק ללא מוסר

המודל הקלאסי של מערכת שיפוטית מושחתת המצדיקה כל רשע והמרשעה כל צדק, נמצאת בפרשת וירא בסיפור השמדת ערי הכיכר - סדום ועמורה. על השמדתה של סדום שואל הרב אשכנזי (מניטו) שאלה מעניינת מאוד:

"מיד אחרי המילה מודיע הקדוש ברוך הוא לאברהם ושרה שיוולד להם בן, יצחק. מיד אחר כך מתרחש השיפוט של סדום ועמורה וכל הדיאלוג שבין אברהם לקדוש ברוך הוא, שמטרתו היא לאבחן את עקרונות הצדק, החסד, הדין והאמת, הפועלים בעולם. השאלה שנשאלת בהקשר הזה היא: למה מחליט הקדוש ברוך הוא

דווקא ברגע זה של ההיסטוריה לדון את סדום ואת עמורה? הם הרי פושעים כבר זמן רב לפני כן, ובכל זאת העונש מתרחש רק עכשיו. התשובה היא, שברגע שאברהם עובר לשלב הבא, ומציג בפני האנושות זהות של צדיק חדש הנעלה על כל מה שהיה לפניו, הוא פוסל את סדום ועמורה במציאות, ולכן הערים הללו נשפטות מיד לאחר מכן, נמצאות אשמות על פי אמות המידה החדשות, ומקבלות את עונשן..." (עשרה ניסיונות נתנסה אברהם אבינו עמ' עד-עה)

הדברים הבאים של הרב אשכנזי מדהימים באקטואליות שלהם: "בחברה מסוג כזה מכירים את החוק, אבל מכירים אותו בצורה לגליסטית-משפטית בלבד, אבל לא מוסרית. האדם כאדם נעלם, ומה שנשאר הם ספרי החוק היבשים. מספיק ללכת לבתי משפט בחברות מסוימות, גם בימינו, כדי להבין על מה מדובר..."

זהו ההבדל העמוק בין אתיקה למוסר שלעיתים מבלבלים ביניהם. אדם יכול להתנהל נכון אתית אך על פי עקרונות בלתי מוסריים בעליל. ובמקרה שלנו הקריסה היא גם אתית וגם מוסרית.

שלב חדש בבניית הזהות

על פי העיקרון הזה, מסביר הרב אשכנזי במקום אחר את הסיבה שלוט לא נכלל בברית אברהם: "לוט לא נכלל בברית אברהם, כי מידת האחוזה נבנית אצלו מחוץ למסגרת המוסר. הוא הדגם של 'האח-הבוגד', שלבסוף מוצא את מקומו בסדום ועמורה" ("כי מציון", מקץ).

החיפוש אחר יסוד האחוזה היא סיפור העומק שחורז את סיפורי בראשית כזרם נסתר. מי יהיה האדם המוסרי שמגלה את האחוזה, ומי יידחה בגלל בגידתו בערך האחוזה?

לאור הדברים הללו, נדמה לי שהסיבה העמוקה לכך שהקדוש ברוך הוא סוגר כעת את החשבונות עם כל המערכות המושחתות הפסיאודו-מוסריות שהקיפו אותנו, היא כי החברה הישראלית עברה שלב ברמה הזהותית.

במהלך המלחמה החברה הישראלית חשפה שלב חדש בבניית הזהות שלה. היא חשפה את שורשיה - המסירות, האמונה והאחוזה שהן נשמת אפה. ממילא, האליטות הישנות, שהנתקו מהשורשים הללו, מאבדות כעת את זכות קיומן וצוללות במהירות אל המצללות.

לכו תדעו, אולי הן עוד ימצאו שם, על הקרקעית, איזה מכשיר שניסו להעלים. ■

"לך לך" - להנאתך ולטובתך בנישואין

מניסיוני בפגישות האישיות והזוגיות, עולה פעמים רבות המוטיב: רוצים לחיות באופן קל, נוח והנאה, עם אהבה זוגית ופשוט-כיף. מוטיב כזה קיים, כתוצאה של סגנון חיים של תרבות המערב שלא הוכיח את עצמו, כיוצר חיי נישואין טובים, אלא ההיפך. השאיפה לקל ונוח נובעת, גם מחוסר יידע, מזהם חיי נישואין אמיתיים, טובים ומספקים. מתחתנים עם הפנטזיה של תרבות המערב ואומרים: "יהיה בסדר". הכאב הגדול שאני פוגשת הוא ששני בני זוג כ"כ טובים שמבלים את ימיהם באכזבות ובכעסים, מה שמוביל לקלקול המידות שהם עצמם מצטערים על כך.

הנישואין, הם מסע חיים שיש בהם הרבה רגעי נחת ושמחה, אבל אין בהם עצירה ועמידה במקום. יש בהם התקדמות בעבודת המידות, להיות אדם טוב יותר. אומר רש"י בתחילת פרשת "לך לך": "להנאתך ולטובתך...". כשבני הזוג חיים נכון, עם כל הניסיונות שה' מזמן להם, הם מגלים שהם נעשים טובים יותר והרווח שלהם הוא אישי וגם זוגי ומשפחתי.

בני הזוג, התיישבו מולי, עיפיים ומותשים. מותשים מהמאמץ, לנסות כל הזמן, לשפר את מה שלא "מתוקן", את מה שלא בסדר בחייהם. הוא פתח ואמר: "למה אני צריך חיים כאלה קשים. לא התחנתני כדי לסבול. אני לא מבין למה הכל צריך להיות כ"כ כבד. למה כל דבר הופך ליוכח. אני רוצה שקט. לנוח ושיהיה לנו יותר קל בחיים...". היא פנתה אלי: "תראי, הוא באמת אדם טוב. אחראי ומפרנס. אבל אני מרגישה שהוא לא רואה אותי. כל מה שאני טורחת בבית, מובן מאליו.

כשאיני מבקשת מחמאות, לפחות על מה שאני עושה, הוא אומר שאני לא ילדה קטנה ושכל אחד עושה את חובותיו ואני לא מסכימה עם זה. לא התחנתני עם מישוה שאני כמעט אוויר בשבילי...". אחר היא פנתה אלי: "אני רק רוצה שתהיה איתי. באמת איתי...". "אבל בכל פעם שאני מנסה לדבר איתך, את כועסת. אז אני שותק, כי אני לא רוצה לריב. אני רוצה לחיות בשקט. אני עושה את תפקידי ואת את תפקידיך והכל בסדר. למה את מחפשת לריב איתי?" "כי כשאתה שותק, אני נשארת בודדה. אני נסערת בתוכי ואולי בגלל זה אני כועסת כל כך, כי אני ממש מתוסכלת מהחיים האלה...". הוא הפנה את המבט שלו אלי, כמבקש עזרה. "שימו לב ששניכם רוצים לחיות טוב באמת, אלא שכל אחד מכם, מבקש בדרך הפוכה. אתה מבקש שקט ואת מבקשת לדבר וכאן נוצרת התנגשות ביניכם שיוצרת את ההיפך ממה שאתם מבקשים. הבקשה לשקט ומנוחה, טבעית בהחלט, אבל כבני אדם שצריכים לגלות את עצמם, את כוחותיהם ולמלא את תפקידם בעולם שלשם כך הגיעו לעולם המעשה, היא רק ע"י קריאת "לך לך". לך לך מהמוכר ומהנוחות. בנישואין - יוצאים אל ארץ לא נודעת, עם היעה, להגיע לעצמנו ולהיות טובים יותר. זהו מסע מתמשך שבונה את כל אחד מאיתנו ע"י תהליך. ההתמודדות בזוגיות, הן שמוציאות אותנו מהמוכר והנוח, ע"י זמני בלבול, תסכול וכאב שמאלצים אותנו, להקשיב לעצמנו ולחשב מסלול מחדש, ע"י הקשבה עצמית, כיצד להיות טובים יותר ויותר". הם הקשיבו והשתררה שתיקה ארוכה. הרגשתי

מחשבות על חינוך לאחריות חברתית

פרשת וירא מציבה לפנינו שתי תמונות מנוגדות, שהפער ביניהן מחייב אותנו לעצור ולבחון את דרכנו החינוכית. מחד, אנו רואים את שיא החסד והנתינה במפגש עם אברהם אבינו שיושב פתח האוהל, ומיד לאחר מכן - את תהום השפלות והאנוכיות של אנשי סדום ועמורה. דווקא העובדה שהתורה מעמידה את הדברים זה לצד זה מלמדת כי לא מספיק רק ללמד מהו טוב, אלא להראות בבהירות מה קורה כאשר הטוב נכשל. הקלקול הגדול: אנשי סדום וה'מידה הסדומית' אנשי סדום מגלמים במעשיהם לימוד חינוכי על סכנת ה'אדישות' ועל התמכרות ל'אנוכיות מוחלטת'. כמה קל להתמכר לצרכים הפרטיים ולא לראות את האחר. חטאם של אנשי סדום, כפי שעולה ממדרשי חז"ל, לא היה רק בהיעדר מוסר, אלא בעיקר בכינון חברה שמטרתה המוצהרת היא למנוע כל מעשה חסד. האידיאל הוא "האנני הפרטי. חז"ל במסכת אבות: "שלי שלי ושליך שליך" - איני רוצה להנותך, והלוואי שלא תהנה אותי: "ויש אומרים זו מידת סדום" - קרוב הדבר לבוא לידי מידת סדום. שמתוך שהוא רגיל בכך, אפילו בדבר שחברו נהנה והוא אינו חסר, לא ירצה ליהנות את חברו, וזו היתה מדת סדום שהיו מתכוונים לכלות הרגל מביניהם, ואע"פ שהיתה הארץ רחבת ידיים

להתחשבות ונתינה? התיקון לקלקול של סדום מופיע כבר בתחילת הפרשה, בתיאור הכנסת האורחים של אברהם ושרה. הכנסת האורחים של אברהם היא הרבה יותר מנימוס: יש כאן הצבת ערך עליון של דאגה לזולת גם כאשר איני מכיר אותו. ארבעה פתחים אוהל כדי להקל את הבאים. זו הצהרה שאין אדם רעב, בודד או עייף, שאינו ראוי ליחס מכובד, גם כשהדבר דורש מאמץ רב ובעיקר שאני מבקש לזכות בזכות הזו. אברהם לא חיכה שיבקשו ממנו. הוא יצא לקראתם. הזדמנות ללמד את ילדינו להיות בלשים של חסד - היכן ניתן להעניק ולסייע. זו הזדמנות לשיח: "אם אברהם היה גר בסדום, איך היו מתייחסים לאורחים שלו?" מסתבר שצריך עוד צדיקים בתוך העיר כדי להשפיע... הכנסת אורחים היא שיעור בקבלת השונה והעניקה משלי. ילדים לרוב אוהבים אורחים. לא תמיד קל לחלוק את המשחקים. שאלתי תלמיד בכיתה צעירה האם הוא מזהה ילד שאהוב במיוחד על הכיתה. "בטח" היתה התשובה. ומה מיוחד בילד זה? גם על זה קיבלתי מיד תשובה. ילד זה לא עוסק בלנצח את חבריו אלא בלראות אותם וליהנות מהיחד. כמה פשוט - כמה מורכב...

הכנסת אורחים וחסד

בפגישת וירא אנחנו לומדים על אברהם אבינו ועל המדה המיוחדת שלו - הכנסת אורחים. יום אחד, כשהיה חם מאוד בחוץ, אברהם ישב בפתח האהל שלו. למרות שהוא היה חולה (כי הוא עשה ברית מילה לפני כמה ימים), הוא חפש אורחים שיוכל לארח. פתאום הוא ראה שלושה אנשים (שהיו באמת מלאכים) עוברים ליד האהל שלו. מה עשה אברהם? הוא מיד רץ אליהם, למרות שהיה חלש וחולה, והזמין אותם להתארח אצלו. הוא הציע להם מים לשתייה, אכל טעים, ומקום לנוח בצל.

מה אנחנו יכולים ללמוד מאברהם?

1. תמיד כדאי לשמח לעזר לאחרים
2. גם כשקשה לנו, אפשר לחשב על טובת האחר
3. לקבל אורחים בשמחה ובסדר פנים יפות

כשאתם רואים חבר חדש בכתה, או ילד שעומד לבד בהפסקה - אתם יכולים להיות כמו אברהם אבינו! לגשת אליו, להזמין אותו לשחק, ולשמח אותו. זו מצוה גדולה שאברהם אבינו למד אותנו.

יש, ערוץ הילדים

שאלות בפרשה

1. על מה התווכחו לוט ואנשי סדום?
2. לאיזו עיר נמלט לוט בהפיכת סדום ועמורה?
3. באיזה גיל נימול יצחק?
4. מה עשתה הגר כשנגמרו המים בחמת, ומה קרה בסוף?
5. כמה כבשות נתן אברהם לאבימלך כשכרתו ברית?
6. מי היתה בתו של בתואל הארמי?

המראה המוזנח

מצאו למטה התמונות רמזות

חידה

מהיכן לומדים שגדולה הכנסת אורחים יותר מהקבלת פני השכינה?

אל תפספסו את הפרקים החדשים של "אסי וטוביה"! פרק חדש בכל שבוע!

המלצת השבוע

איך קוראים לאמא עם 3 ילדים? אם פי 3 ...

אם תרצו - אין. זו אגדה. 😊

למה דבורה מזומזמת? כי היא שכחה את המילים של השיר... 😊

הבריאה

מאת יוסי שחר.

להזמנת סדנאות קומיקס: 0549-256994

לעכביש יש 7 סוגים שונים של בלוטות משי, כל אחת מייצרת חוט למסרה אחרת

חוט לצייד?
כפתור 13
חוט לאריות?
כפתור 15

העכביש מייצר חוטים חזקים מפלדה

למעבדה שלי ברוכים הבאים

והוא לא צריך לאכול המון בשביל זה - הגוף שלו ממחזר חלבונים לחוטים חדשים!

וואו! אני רואה פה חומר לחוטים לשבוע הקרוב!

החוט שלו חזק כל כך, שאם היה בעובי של עיפרון - הוא היה יכול לעצור מטוס בטיסה!

מי צריך כבלי פלדה?

חוטי העכביש אינם דביקים לעכביש עצמו! לרגליו יש שכבת שמן מיוחדת שמונעת ממנו להידבק לקורים שלו! **הידעת?**

הסו רעיוני! אל תשתוחחו ואל תהמו, יש שמש צדקה זורחת, אף תביא מרפא בכנפיה, תמחה דמעה מעל כל פנים, ורוח ששון תחת רוח כהה תמלא את כל לב. דורנו, הוא דור נפלא, דור שכולו תמהון. קשה מאד למצא לו דוגמא בכל דברי ימינו. הוא מורכב מהפכים שונים, חושך ואור משמשים בו בערבוביה. הוא שפל וירוד, גם רם ונשא; הוא כולו חייה, גם כולו זכאי. אנחנו חייבים לעמוד על אופיו למען נוכל לצאת לעזרתו. (מאמר הדוה הראי"ה)

על סדר היום הרב שלמה אבינר

יגור איפה הוא רוצה וילמד מה שרוצה. בתואל ולבן לא רצו שרביקה תתחתן עם יצחק ותעלה לארץ, אבל היא אמרה (בראשית כד, נח): "אלך" ופירש רש"י: "מעצמי, ואף אם אינכם רוצים". ורביקה היתה באותו הזמן בת 13 ו. אלא לא להגיד לאבא, איני רוצה, אלא איני יכול.

www.ChavaBooks.co.il | 02-9973168

שבתותי תשמרו', שאין לבן לשמוע לאביו כדי לעשות עבירה. אך כל זה מדובר כשהאב צריך את הבן באותו זמן, כגון להכין לו אוכל במקום להחזיר אבידה. אבל אם אין לאב שום צורך בבן באותו זמן, אז אין הבן חייב לשמוע לו, אפילו בלי הפסוק.

זאת ועוד, כיבוד אב הוא בצרכים האובייקטיביים של ההורים, כגון מאכיל ומשקה, מכניס ומוציא, מלביש ומכסה, אך לא בדברים שאין להורים נגיעה בחייהם האישיים, והם פוקדים על הבן לעשות כרצונם באשר לחייו. וכן אין זה נוגע לחייהם את מי הבן נושא לאישה.

ד. כלל גדול: מעבירים את המת לפני הכלה. רש"י על פרשת נדב ואביהוא. אע"פ שנהרגו נדב ואביהוא, לא דחו את חנוכת המשכן. היו מקרים שבתוך השבעה עצמה, קרובי המשפחה התחתנו (שו"ת אגרות משה יו"ד א, רכז).

ה. באופן כללי, אין הבן חייב להיות עבד להוריו בענייניו הוא, כמו שכתב רבנו הרב צבי יהודה, פרשת משפטים. הבן יתחתן עם מי שהוא רוצה,

דחיית נישואים

ש: אני ובחורה החלטנו להתחתן, אך אחי נהרג לפני כמה חודשים, ואבי מאוד מרוסק ואבל על כך. הוא מתנגד שנתחתן בתוך השנה הזאת והוא מאיים שאם נתחתן, הוא יגיב בהריפות רבה. מה לעשות?

ת: א. אם מדובר בדחייה של כמה חודשים, אפשר להבין, אבל לא דחייה של שנה. יש מצוה להתחתן, ואין לדחות אותה.

ב. התקופה שבין האירוסין ובין הנישואין מלאה ניסיונות בין המאורסים, לכן יש להתחתן במהירות המרבית.

ג. נפסק בשולחן ערוך (סוף סי' ר"מ גה) בשם שו"ת מהרי"ק (סי' קסו) בשם תוס' שאנץ, שאדם לא יצטרך לוותר על בחירת ליבו. הסיבה לכך, היא שיש דין של משל אב. וכן יש מצוה אם האב נהנה מגוף הדבר, כגון כסף, ולא מנישואי בנו, כי מה האב מרוויח אם הבן לא יתחתן איתה. דוגמה לכך, אם האב אמר לבנו לא להחזיר אבידה, אז לומדים מהפסוק 'איש אמו ואביו תיראו ואת

לימוד חודש
ירושלמי

פי פוח עז לך
יש לך פנפי רוח
פנפי נשרים אפירים

בוגרת מדרשה/שירות/צבא?
מחפשת עוגן רוחני וחיבור לבית מדרש?

מכרש מכלן אלה משנינו אלך
אבניו אינאן זלוציא!

19:30-20:30 כנפי רוח הרב רביד ניסים
20:30-21:30 אמונה וביטחון הרב מאיר נאמן

עדיין אפשר להצטרף!

ימי ראשון נשאים מגוונים יחס אישי

20 ש לשיעור | 30 ש לכל הערב | 10 ש בוגרות המכון

כנפי נשרים 3 קומה 3
דברי איתנו : 0544239011 (וואטסאפ)

הרב חגי לונדין ר"מ במכון מאיר

מלאכי עליון

פרשת וירא היא פרשה של מלאכים: מלאכים שמבקרים את אברהם; מלאכים שמשמידים את סדום; ומלאכים שממלטים את לוט ובנותיו. מלאך הוא כוח רוחני שבא לעשות "מלאכה" בעולם הזה. ה"כנפיים" של המלאכים שמוזכרים בנביא יחזקאל הן ביטוי לכך שהכוח הרוחני מגיע מהר ובאופן ממוקד - "אין מלאך אחד עושה שתי שליחויות" - המלאכיות היא כוח עליון, החלטי וטוטאלי.

לכני אדם קטנים קשה עם מלאכים, הם אוהבים לפסוח על שתי הסעיפים. כאשר המלאכים באים להשמיד את סדום ולמלט את לוט הוא "מתמהמה" ופוסח על שתי הסעיפים. אשתו של לוט גם מביטה לאחור ונהפכת לנציב מלח; קשה לה להיפרד מסדום; אולי היא מתרגשת מפרצוף מיוסר של פצ"רית; אולי הגישה בג'ע על חוסר ההומניטריות בהשמדת סדום.

זמן מלחמה הוא זמן של מלאכים; זמן לעמדה נפשית טוטאלית וחדה. כאשר מחליטים להשמיד את סדום - אז משמידים את סדום ואין מקום לספקנות ולהיסוס. כל אדם צריך להחליט לעצמו האם הוא של ישראל או שלא; האם הוא בעד החיילים או בעד הנוח'בות; האם הוא נלחם בחולשות, ביצר הרע או "מכיל" אותו. מי שיפסח על שתי הסעיפים בעזה יהפוך לנציב מלח. במלחמה הנוכחית אין להביט לאחור אלא רק קדימה. אין הכלה לרשע, לא החיצוני ולא הפנימי.

הרע יעבור, הטוב יתגבר, בעז"ה.